

Cum igitur culpa originis supponat actualem transgressionem in eo a quo transfunditur, dicendum primo erit de illa transgressionem secundum quod personaliter ad protoparentes spectat (art. 1), dein vero secundum quod communiter humanum genus afficit. Id autem investigari poterit vel quoad primi peccati traductionem (art. 2), vel quoad traductionis extensionem, sive ex parte principii, quaerendo scil. an alia peccata praeter primum traducantur (art. 3), sive ex parte termini, proposito dubio utrum peccati traductio omnes homines attingat (art. 4).

ARTICULUS I.

Utrum et quomodo primi parentes peccaverint.

De peccato protoparentum personaliter sumpto plura ediserunt auctores, maxime vero S. Thomas (II-II^{ae}, Q. CLXIII-CLXV) et Bellarminus (de Amiss. gr. et St. pecc. l. III), quae nos compendiosiori stylo proponemus.

Quæri potest: *a) primo*, num protoparentes vere peccaverint, cum nonnulli id temerarie negasse referantur; *b) secundo*, quamnam peccati speciem admiserint, de quo non una opinio fuit; *c) tertio*, quamnam fuerit peccati illius gravitas. Quibus respondebimus tribus conclusionibus.

Conclusio 1^a. — VERE PRIMI PARENTES PECCAVERUNT, NEQUE INCONVENIENTER DEUS ILLOS TENTARI AC LABI PERMISIT.

1^a Pars fide nititur ex *Conc. Trid.* (Sess. V, c. 1): "Si quis non confitetur primum hominem Adam, cum *mandatum Dei in Paradiso fuisset transgressus*, statim sanctitatem et justitiam, in qua constitutus fuerat, amisisse, incurrisseque per offensam praevaricationis hujusmodi iram et indignationem Dei, atque ideo mortem, quam antea illi comminatus fuerat Deus, et cum morte captivitatem sub ejus potestate qui mortis deinde habuit imperium, hoc est diaboli, totumque Adam, per illam praevaricationis offensam, secundum corpus et animam in deterius commutatum fuisse; A. S."

Sane 1° legimus (Gen. II, 16-17): Præcepitque ei dicens:

h. Scriptura =